

рукою до своїх товаришів, і в туж мить пролунало більше десятка пострілів. Відгукнулися ті постріли луною по закутинах темної діброви і занумили по розлогих вітях віковичних ялини... Геть кинулися налякані пострілами звірі та птахи від поганого місця, де скоїлась ганебна подія, і знову в діброві стало тихо, як у домовині.

Схилилися до грудий сиві голови українських богатирів, погасли їхні очі, а могутні, волелюбні душі їхні полинули в горішнє царство шукати правди на тім світі.

К О Н Е Ц Ь.

